

GÖMÖRI GYÖRGY

Hajnali ihlet

*Korareggeli álmok, hajnali ébredések-
mennyire adósotok vagyok!
Az éjszaka: szénfekete, lágy tó,
hív, húz, magába ránt és ringat hangtalan.
Szélcsend van, semmi nesz, csak egy távoli
repülőgép mint hogyha búgna.
Ilyenkor a Gondviselőre
bízom lelkemet. Már amennyi belőle
még lassan kihúnyó öntudatomban benne leng.
Hiába álmodnék azután csodaszépet,
az lesz csak belőle, mint Babits
sebtében lejegyzett kétsorosából: zöngemény.
...De a violaszín hajnalban új-meg-új
szókapcsolatok sarjadnak, villamos
szikrák sercegnék a fejben, és íme,
csoda: formát ölt s egyszerre
alkalmi Pallaszként életre pattan a vers is.*

Előzetes egy antológiához

*Örülj szívem,
s ne táncolj már a gúzsban,
repass szívem,
ott vagy hiszen
a dicső hatszázhuszban!*

*A zord jelen
(-talan, -telen)
nem hagyott lenn a búsban;
neved ragyog:
helyet kapott
a végső hatszázhuszban!*

Újra nekrológ

*már annyi nekrológot írok
hogy szinte nekromán leszek
életkedvemet felemésztik
parányi halál-termeszek*

*azt még csak el lehet viselni
ha nyolcvanon túl mennek el
akiket ismertünk szerettünk
– mindenkit vár mene tekel*

*de amikor lesújt a villám
s elvisz egy ötvenéveset
(nem öreg még! nem is idős tán)
aki nem is volt nagybeteg
elnémulunk akkor s a csöndben
a szívverésünk hallani
morajlanak a kinti ködben
a nemlét kék hullámai*

*amiken túl – így hitte Wiktor –
van élet még van túlvilág
de sohasem vesszük magunkra
többé a régi test-ruhát*

*megszoktuk már meg is szerettük
s ha le kell tenni? üsse kő
nekromantikus szódagállyal
virít a „kincses temető”*

1996